

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

2. Quo sine & fructu de vitæ huius miserijs agatur?

urn:nbn:de:hbz:466:1-45701

I.
IVSTITIA ET BONI-
TAS DIVINA QUÆ FAMIS ET
INFIRMITATIS TEMPORE, ITEM IN
MORTE, SEPULTVRIS, ET CETERIS HUMA-
NÆ VITÆ MISERIIS, TRISTIISQUE SEM-
PER AGNOSCENDA

EST.

CAPVT I.

De humana vita miserijs.

PARSIM has attigi, tractatibus præcedentibus; quæ nunc tandem etiam enucleatè, atq; ex professo sunt considerandæ. Sunt enim, præter elementorum pugnas, condicionem nascendi, inopiam, infamiam, bellorum mala, tot aliæ quoque calamitates, in hac vita, vt meritò ea *lachrymarum vallis* appelletur, ne que sine causa infans, in Rascato, duobus cornibus deformis natus, quatuordecim diebus antè, quàm nasceretur, auditus sit plorare. Immò, vt, si nasci homo denuò posset, ac *in ventrem matris sua iteratò introire, & renasci*, sepe ad tempus eò reuerti deberet, vnde in lucem prodijt, exemplo illius infantis, qui anno, quo Saguntum ab Hannibale deletum est, inibi natus, in vterum protinus reuersus est, quasi refugeret imminentem vrbi calamitatem. Quod enim de Iuda Seruator dixit: *Va homini illi, per quem Filius hominis tradetur: bonum erat ei, si natus non fuisset homo ille*, id multi quoque alij de se, cum impatientia dicunt, quando miserijs pressi, non agnoscunt se ærumnis ornari potiùs, quàm grauari.

Et sanè mirandum magnopere est, hominès tanta huius vitæ cupidine & amore flagrare, vt si eam in innumeras sæculorum ætates extendere possent ac propagare, nullum in ea re sibi studium, nullam contentionem intermittendam existimarent: cum tamen multò plura reperiantur, & sint, quæ nobis eandem vitam odiosam potiùs & acerbam, quàm gratam & amabilem.

A

reddant.

I.

Maiol. dier.
canicul. coll.
4.

Ioan. 3. 5

Matth. 26. 24.

II.

7.4

reddant. Quocumq; enim nos mente, quocumq; nos oculis ver-
tamus, omnia plena miserijs, plena calamitatibus, plena ærum-
nis grauissimis videmus. Quas quidem ærumnas Philosophus
quispiam non intelligendi modò, sed dicendi quoque laude præ-
clarus, cum sensu iuxta animoque esset probè complexus, ita de
eis differuit ac scripsit, vt plurimi, qui vel illum audierunt, vel
scripta eius legerunt, morte varijs modis quæsitæ, se vitæ huius
malis eripere non reformidarent. Valerij verba audiamus. *Quan-
tum eloquentia valuisse Hegesiam Cyrenaicum philosophum arbitra-
mur? ait, qui sic mala vitæ representabat; vt eorum miseranda ima-
gine audientium pectoribus inserta, multis voluntaria mortis oppeten-
da cupiditatem ingeneraret: ideoq; à rege Ptolemæo vltariùs de hac re
differere prohibitus est.* In quorum malorum cogitatione mihi
quoque versanti visum est, de his ipsis, quibus nos, quotquot
viuimus, immersos conspicio, miserijs deductiùs esse differendum:
non eo quidem consilio, vt homines mea disputatione, perinde
ac Hegesias ille, quem dixi, ad laqueum, ad ferrum, ad præci-
pitia impellam, quibus se humanis molestijs & acerbitatibus li-
berent (grande namque hoc nefas foret, & piaculum inexpiabi-
le) sed partim vt vitam suam ne nimium ament, & si quando æ-
rumnas eius perpetiantur, aut illam omnino amittere necesse
sit, bene secum potiùs, quàm malè infelicerque agi arbitren-
tur.

Val. Maxim.
lib. 8. c. 9.

III.

Atq; vt hinc nostra principium capiat oratio; Thracibus o-
lim hunc fuisse morem percepimus, vt hominis ortum multis tri-
stitiæ ac mœroris, occasum verò latitiæ voluptatisque significa-
tionibus, & argumentis prosequerentur, propterea, quòd illum
multarum maximarumque miseriarum principium, hunc verò
earundem finem existimarent. Quorum quidem opinio (de
more namque nihil nunc dico) etsi aliquantum discrepat à sen-
tentia sapientum & religione nostra, qua non omnes in fata cor-
cedentes, omnibus molestiarum generibus eripi, sed eos, qui vi-
tam impiam multis & atrocibus sceleribus inquinatam vixerunt,
ad multò grauiores, adeoque sempiternas ærumnas abripi credi-
mus, tamen quæ de principio, nihil eorum iudicium à nostro dis-
sentit. Neque dissentit ab ipsa indole & natura nostra, quæ vi-
tam

tam